

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบเบื้องต้น

- 1.1 การตรวจสอบการรับรู้ระดับความตั้งใจทางกายภาพ
- 1.2 การตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของภาพบุคคลที่มีระดับความตั้งใจทางกายภาพระดับเดียวกัน และเพศเดียวกัน
- 1.3 การทดสอบความแตกต่างของระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพเพศชายและหญิง

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

ตอนที่ 1 การทดสอบเบื้องต้น

1.1 การตรวจสอบการรับรู้ระดับความตั้งใจทางกายภาพ

ในอันดับแรก ผู้วิจัยขอเสนอค่าการตรวจสอบระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพบุคคลแต่ละภาพว่า ผู้ร่วมการทดลองมีการรับรู้ระดับความตั้งใจทางกายภาพของบุคคลในภาพตรงตามเงื่อนไขที่ผู้วิจัยควบคุมหรือไม่ กล่าวคือ ผู้ร่วมการทดลองรับรู้ว่าคุณลักษณะที่มีความตั้งใจทางกายภาพในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ แตกต่างกันหรือไม่ จากการให้คะแนนของผู้ร่วมการทดลอง 240 คน โดยภาพบุคคลภาพที่ 1 และ 2 เป็นเงื่อนไขความตั้งใจทางกายภาพสูง ภาพบุคคลภาพที่ 3 และ 4 เป็นเงื่อนไขความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง และภาพบุคคลภาพที่ 5 และ 6 เป็นเงื่อนไขความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ผลพบออกมาดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2

ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความดึงดูดทางกายภาพของภาพบุคคลชาย 6 ภาพและภาพบุคคลหญิง 6 ภาพ

เพศของภาพ	ระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ	ภาพที่	M	SD
ชาย	สูง (n = 240)	1	4.69	1.02
		2	4.84	1.14
		รวม	4.76	0.89
	ปานกลาง (n = 240)	3	3.28	1.03
		4	3.42	1.02
		รวม	3.35	0.89
	ต่ำ (n = 240)	5	2.24	1.07
		6	2.04	1.01
		รวม	2.14	0.94
	รวม			3.42
หญิง	สูง (n = 240)	1	5.75	1.01
		2	5.05	1.05
		รวม	5.40	0.91
	ปานกลาง (n = 240)	3	4.45	1.09
		4	3.60	0.96
		รวม	4.03	0.86
	ต่ำ (n = 240)	5	2.75	1.07
		6	2.15	1.01
		รวม	2.45	0.94
	รวม			3.96

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินความดึงดูดใจทางกายภาพของภาพบุคคลพบว่าภาพบุคคลที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพสูงกว่าได้รับคะแนนการประเมินความดึงดูดใจทาง

กายภาพมากกว่าผู้ที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพต่ำกว่า นอกจากนี้ ยังพบว่าภาพของเพศหญิงได้รับคะแนนการประเมินความดึงดูดใจทางกายภาพสูงกว่าภาพของเพศชายอีกด้วย และผู้วิจัยได้หาค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความดึงดูดใจทางกายภาพของภาพบุคคลจำแนกตามระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ อาชีพและเพศของผู้ถูกประเมิน ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความดึงดูดใจทางกายภาพของภาพบุคคลจำแนกตามระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ อาชีพและเพศของผู้ถูกประเมิน

ระดับความดึงดูดใจ	อาชีพ	M			SD		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ความดึงดูดใจสูง	นักวิจัย (n = 120)	4.88	5.63	5.26	0.86	0.86	0.73
	นักเขียน (n = 120)	4.65	5.17	4.91	0.91	0.90	0.80
ความดึงดูดใจปานกลาง	นักวิจัย (n = 120)	3.28	4.21	3.75	0.89	0.83	0.66
	นักเขียน (n = 120)	3.41	3.84	3.63	0.90	0.85	0.74
ความดึงดูดใจต่ำ	นักวิจัย (n = 120)	2.17	2.57	2.37	1.01	1.01	0.91
	นักเขียน (n = 120)	2.11	2.34	2.22	0.87	0.85	0.75
รวม	นักวิจัย (n = 120)	3.44	4.14	3.79	0.66	0.56	0.51
	นักเขียน (n = 120)	3.39	3.78	3.59	0.70	0.64	0.60

1.2 การตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของภาพบุคคลที่มีระดับความดึงดูดใจทางกายภาพระดับเดียวกัน และเพศเดียวกัน

ก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ต่อไป จำเป็นต้องหาค่าสหสัมพันธ์ของภาพ 2 ภาพที่อยู่ในกลุ่มที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพระดับเดียวกันและเพศเดียวกัน เพื่อให้สามารถใช้ค่าเฉลี่ยของ

คะแนนความตั้งใจทางกายภาพได้ ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงให้เห็นว่า ภาพของบุคคลที่มีระดับความตั้งใจทางกายภาพในระดับเดียวกันและของเพศเดียวกันมีสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรูปภาพที่มีความตั้งใจทางกายภาพระดับเดียวกันและเพศเดียวกัน

เพศ	รูปที่	2	4	6
ชาย	1	.36***		
	3		.53***	
	5			.64***
หญิง	1	.56***		
	3		.39***	
	5			.62***

*** $p < .001$

ดังนั้น ในคะแนนการประเมินแต่ละอย่างได้แก่ คะแนนการประเมินความสามารถ และคะแนนการอนุมานสาเหตุของความล้มเหลวไปที่ความสามารถ ผู้วิจัยจะใช้ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินจากภาพบุคคล 2 ภาพในแต่ละเงื่อนไขเสมอ

1.3 การทดสอบความแตกต่างของระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพเพศชายและหญิง

เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับความตั้งใจทางกายภาพทั้งภาพเพศชายและภาพเพศหญิง พบว่าคะแนนการประเมินระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพบุคคลที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง สูงกว่าคะแนนการประเมินระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพบุคคลที่มีความตั้งใจทางกายภาพระดับปานกลางและต่ำ และคะแนนการประเมินระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพบุคคลที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางสูงกว่าคะแนนการประเมิน

ระดับความตั้งใจทางกายภาพของภาพบุคคลที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความตั้งใจทางกายภาพของภาพเพศชายและหญิง โดยวิธีของ Bonferroni

ภาพของเพศ	ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
ชาย	สูง	4.76		1.42***	2.62***
	ปานกลาง	3.35			1.20***
	ต่ำ	2.14			
หญิง	สูง	5.40		1.38***	2.95***
	ปานกลาง	4.03			1.57***
	ต่ำ	2.45			

*** $p < .001$

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศในระดับความตั้งใจทางกายภาพในระดับเดียวกัน และพบว่าในแต่ละระดับความตั้งใจทางกายภาพ ภาพเพศชายและภาพเพศหญิงมีความตั้งใจทางกายภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการประเมินความสามารถและการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จแบบวัดซ้ำสองตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรระดับความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผู้วิจัยได้ให้ผู้ร่วมการทดลองประเมินโอกาสที่บุคคลในภาพจะประสบความสำเร็จในอาชีพจำแนกเป็น 2 อาชีพ ได้แก่ อาชีพนักวิจัย และอาชีพนักเขียน ดังนั้น การทดสอบสมมติฐานจึงจำแนกผลตามอาชีพด้วย

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าจะถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า

สมมติฐานข้อที่ 2 เพศชายจะถูกประเมินว่ามีความสามารถสูงกว่าเพศหญิง

ก่อนการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้หาค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความสามารถจำแนกตามระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ อาชีพและเพศของผู้ถูกประเมิน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 6

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการประเมินความสามารถของแต่ละระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ พบว่า ผู้ถูกประเมินทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพสูงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ถูกประเมินที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพปานกลางและต่ำ และผู้ถูกประเมินที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพปานกลางถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ถูกประเมินที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพต่ำ ไม่ว่าจะเป็อาชีพนักวิจัย หรือนักเขียน และทั้งผู้ถูกประเมินเพศชายและเพศหญิง ทุกกลุ่มมีการกระจายของคะแนนในระดับใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 6

ค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความสามารถจำแนกตามระดับความดึงดูดใจทางกายภาพ อาชีพ และเพศของผู้ถูกประเมิน

ระดับความดึงดูดใจ	อาชีพ	M			SD		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ความดึงดูดใจสูง	นักวิจัย (n = 120)	4.91	4.98	4.94	0.71	0.90	0.67
	นักเขียน (n = 120)	4.69	4.73	4.71	0.85	0.80	0.72
ความดึงดูดใจปานกลาง	นักวิจัย (n = 120)	4.44	4.82	4.63	0.80	0.77	0.60
	นักเขียน (n = 120)	4.46	4.55	4.50	0.83	0.79	0.64
ความดึงดูดใจต่ำ	นักวิจัย (n = 120)	3.65	4.04	3.85	1.06	0.93	0.88
	นักเขียน (n = 120)	3.82	3.98	3.90	0.81	0.89	0.75

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักวิจัย ดัง
 เสนอในตารางที่ 7 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.61, 192.05) = 97.24, p < .001$ และผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1, 119) = 23.00, p < .001$ นอกจากนี้ ปฏิสัมพันธ์
 ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมินยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 โดยค่า $F(1.94, 230.34) = 5.32, p < .01$ จากการที่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกาย
 ภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบผลหลักอย่างง่าย เพื่อดูความแตกต่างของผู้
 ถูกประเมินเพศชายและเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพระดับเดียวกัน พบว่าในผู้ที่มีความ
 ตั้งใจทางกายภาพสูง เพศชาย ($M = 4.91$) และเพศหญิง ($M = 4.98$) ถูกประเมินว่ามีความ
 สามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง
 เพศหญิง ($M = 4.82$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชาย ($M = 4.44$) อย่างมีนัย
 สำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ เพศหญิง ($M = 4.04$) ถูก
 ประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชาย ($M = 3.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของเพศหญิงที่มีระดับความตั้งใจทางกายภาพแตกต่างกัน พบ
 ว่าเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.98$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถไม่แตก
 ต่างจากเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 แต่ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.04$)
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง
 ($M = 4.82$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ
 ($M = 4.04$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อทดสอบความแตกต่างในเพศชาย พบว่า
 เพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.91$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศ
 ชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.44$) และเพศชายที่มีความตั้งใจทางกาย
 ภาพต่ำ ($M = 3.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเพศชายที่มีความตั้งใจทาง
 กายภาพปานกลาง ($M = 4.44$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชายที่มีความตั้งใจ
 ทางกายภาพต่ำ ($M = 3.65$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 7

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการประเมินความสามารถใน
อาชีพนักวิจัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	153.44	1.61	95.30	97.24***
ความคลาดเคลื่อน	188.14	192.05	0.98	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	14.03	1	14.03	23.00***
ความคลาดเคลื่อน	72.76	119	0.61	
A X B	3.91	1.94	2.02	5.32**
ความคลาดเคลื่อน	88.18	230.34	0.38	

** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักวิจัยในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลาง และต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.94$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.63$) และต่ำ ($M = 3.85$) และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.63$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 3.85$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนการประเมินความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักวิจัย

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.94		0.31***	1.09***
ปานกลาง	4.63			0.78***
ต่ำ	3.85			

*** $p < .001$

ส่วนในด้านความแตกต่างระหว่างเพศนั้นพบว่าเพศหญิงได้รับคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักวิจัย ($M = 4.61$) มากกว่าเพศชาย ($M = 4.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักเขียน ดังเสนอในตารางที่ 9 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.77, 211) = 67.59, p < .001$ ในขณะที่ผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผลหลักของความตั้งใจทางกายภาพซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานอันดับของคะแนนการประเมินความสามารถเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 9

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักเขียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	84.94	1.77	47.99	67.59***
ความคลาดเคลื่อน	149.56	211	0.71	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	1.61	1	1.61	3.58
ความคลาดเคลื่อน	53.06	119	0.45	
A X B	0.48	1.89	0.25	0.68
ความคลาดเคลื่อน	83.35	224.32	0.37	

*** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความสามารถในอาชีพนักเขียนในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.71$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 3.90$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.50$) ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 3.90$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผลการทดสอบปรากฏในตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักเขียน

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.71		0.21**	0.81***
ปานกลาง	4.50			0.60***
ต่ำ	3.90			

** $p < .01$, *** $p < .001$

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าจะได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า

สมมติฐานข้อที่ 4 เพศชายจะได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ก่อนการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้หาค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถจำแนกตามระดับความตั้งใจทางกายภาพ อาชีพ และเพศของผู้ถูกประเมิน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 11

เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของแต่ละระดับความตั้งใจทางกายภาพ พบว่า ผู้ถูกประเมินเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ถูกประเมินที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางและต่ำ และผู้ถูกประเมินที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ถูกประเมินที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพนักวิจัย หรือนักเขียน และผู้ถูกประเมินเพศหญิงในอาชีพนักเขียนก็ได้รับการอนุมานสาเหตุในลักษณะเดียวกับผู้ถูกประเมินเพศชาย ยกเว้น เพศหญิงในอาชีพนักวิจัยที่ผู้ถูกประเมินที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงและปานกลางได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถ

มากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ทุกกลุ่มมีการกระจายของคะแนนในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถแบบวัดซ้ำสองตัวแปรได้แก่ ตัวแปรระดับความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน เพื่อเป็นการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 และ 4

ตารางที่ 11

ค่ามัธยฐานเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถจำแนกตามระดับความตั้งใจทางกายภาพ อาชีพ และเพศของผู้ถูกประเมิน

ระดับความตั้งใจ	อาชีพ	M			SD		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ความตั้งใจสูง	นักวิจัย (n = 120)	4.70	4.72	4.71	0.84	0.82	0.69
	นักเขียน (n = 120)	4.66	4.75	4.70	0.83	0.85	0.72
ความตั้งใจปานกลาง	นักวิจัย (n = 120)	4.53	4.82	4.68	0.79	0.74	0.59
	นักเขียน (n = 120)	4.65	4.70	4.67	0.88	0.88	0.71
ความตั้งใจต่ำ	นักวิจัย (n = 120)	4.07	4.54	4.31	1.07	0.92	0.83
	นักเขียน (n = 120)	4.36	4.37	4.36	0.98	1.05	0.89

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักวิจัย ดังเสนอในตารางที่ 12 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.66, 198.04) = 16.92, p < .001$ และผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1, 119) = 17.34, p < .001$ นอกจากนี้ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมินยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(2, 238) = 7.49, p < .001$ จากการที่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบผลหลักอย่างง่ายเพื่อดูความแตกต่างของผู้ถูกประเมินเพศชายและเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพ

ระดับเดียวกัน พบว่าในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง เพศชาย ($M = 4.70$) และเพศหญิง ($M = 4.72$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง เพศหญิง ($M = 4.82$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศชาย ($M = 4.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ เพศหญิง ($M = 4.54$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศชาย ($M = 4.07$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของเพศหญิงที่มีระดับความตั้งใจทางกายภาพแตกต่างกัน พบว่าเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.72$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างจากเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.82$) และเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.54$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.82$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศหญิงที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.54$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างในเพศชาย พบว่าเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.70$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างจากเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.53$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.07$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.53$) ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศชายที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.07$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 12

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักวิจัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	23.87	1.66	14.38	16.92***
ความคลาดเคลื่อน	168.88	198.04	0.85	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	12.14	1	12.14	17.34***
ความคลาดเคลื่อน	83.40	119	0.70	
A X B	6.14	2	3.07	7.49***
ความคลาดเคลื่อน	98.44	238	0.41	

*** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุ
ของความสำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักวิจัยในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปาน
กลางและต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.71$) ได้รับการอนุมาน
สาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.31$)
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปาน
กลาง ($M = 4.68$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง
($M = 4.68$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจ
ทางกายภาพต่ำ ($M = 4.31$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 13

ตารางที่ 13

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักวิจัย

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.71		0.03	0.40***
ปานกลาง	4.68			0.37***
ต่ำ	4.31			

*** $p < .001$

ส่วนในด้านความแตกต่างระหว่างเพศนั้น พบว่า เพศหญิงได้รับคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถ ($M = 4.69$) มากกว่าเพศชาย ($M = 4.43$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์ของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักเขียน ดังเสนอในตารางที่ 14 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.78, 212.22) = 14.54, p < .001$ ในขณะที่ผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผลหลักของความตั้งใจทางกายภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักเขียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	16.82	1.78	9.45	14.54***
ความคลาดเคลื่อน	137.60	212.22	0.65	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	0.43	1	0.43	0.78
ความคลาดเคลื่อน	65.12	119	0.55	
A X B	0.15	2	0.08	0.19
ความคลาดเคลื่อน	99.93	238	0.42	

*** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถในอาชีพนักเขียนในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.70$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.37$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.67$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.67$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.37$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 15

ตารางที่ 15

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ สำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักเขียน

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.70		0.03	0.33***
ปานกลาง	4.67			0.30***
ต่ำ	4.37			

*** $p < .001$

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เพิ่มเติม

นอกเหนือไปจากสมมติฐานแล้ว ผู้วิจัยยังได้พบผลเพิ่มเติมจากข้อกระทงในมาตรวัดการ อนุมานสาเหตุของความสำเร็จนอกเหนือไปจากเรื่องความสามารถ ยังมีการอนุมานสาเหตุของ ความสำเร็จไปที่ความพยายาม ลักษณะความยากง่ายของงาน และโชค ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ เพิ่มเติมดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็ไปที่ความ พยายามในอาชีพนักวิจัย ดังเสนอในตารางที่ 16 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจ ทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่า $F(1.72, 204.58) = 4.68, p < .05$ และผล หลักของเพศผู้ถูกประเมินมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1, 119) = 14.42, p < .001$ แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผล หลักของความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมินมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการ ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการประเมินการอนุมานสาเหตุของ ความสำเร็จไปที่ความพยายามเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 16

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ความพยายามในอาชีพนักวิจัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	7.73	1.72	4.49	4.68*
ความคลาดเคลื่อน	195.69	204.58	0.96	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	9.23	1	9.23	14.42***
ความคลาดเคลื่อน	75.82	119	0.64	
A X B	1.34	2	0.67	1.60
ความคลาดเคลื่อน	100.24	238	0.42	

* $p < .05$, *** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุ
ของความสำเร็จไปที่ความพยายามในอาชีพนักวิจัยในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปาน
กลางและต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.58$) ได้รับการอนุมาน
สาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ
($M = 4.74$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.83$)
ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกาย
ภาพสูง ($M = 4.58$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจ
ทางกายภาพต่ำ ($M = 4.74$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในตารางที่ 17

ตารางที่ 17

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ความพยายามของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ
Bonferroni ในอาชีพนักวิจัย

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.58		0.25***	0.16
ปานกลาง	4.83			0.09
ต่ำ	4.74			

*** $p < .001$

ส่วนในด้านความแตกต่างระหว่างเพศนั้น พบว่าเพศหญิงได้รับการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ความพยายาม ($M = 4.83$) มากกว่าเพศชาย ($M = 4.61$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
.001

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความ
พยายามในอาชีพนักเขียน ดังเสนอในตารางที่ 18 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจ
ทางกายภาพไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและ
เพศของผู้ถูกประเมิน ในขณะที่ผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย
ค่า $F(1, 119) = 5.32, p < .05$ และเนื่องจากผลหลักของเพศของผู้ถูกประเมินมีนัยสำคัญทาง
สถิติ แสดงว่า เพศหญิงได้รับคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายาม
($M = 4.77$) มากกว่าเพศชาย ($M = 4.65$)

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามในอาชีพนักเขียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	0.26	1.62	0.16	0.21
ความคลาดเคลื่อน	149.74	192.89	0.78	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	2.34	1	2.34	5.32*
ความคลาดเคลื่อน	52.92	119	0.44	
A X B	0.34	2	0.17	0.49
ความคลาดเคลื่อน	84.16	238	0.35	

* $p < .05$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานในอาชีพนักวิจัย ดังเสนอในตารางที่ 19 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพและผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานในอาชีพนักวิจัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	3.66	1.87	1.96	2.97
ความคลาดเคลื่อน	147.76	222.91	0.66	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	0.31	1	0.31	0.48
ความคลาดเคลื่อน	76.85	119	0.65	
A X B	0.75	2	0.38	0.81
ความคลาดเคลื่อน	111.83	238	0.47	

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่
ลักษณะความยากง่ายของงานในอาชีพนักเขียน ดังเสนอในตารางที่ 20 พบว่าผลหลัก (main
effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่า $F(1.84, 216.90)$
 $= 6.40, p < .01$ ในขณะที่ผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และปฏิสัมพันธ์
ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมินยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
โดยค่า $F(2, 238) = 3.23, p < .05$ อย่างไรก็ตาม แม้จะพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจ
ทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมินจะมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ตั้งสมมติ
ฐานของปฏิสัมพันธ์ไว้จึงไม่ได้ทดสอบต่อ และเนื่องจากผลหลักของความตั้งใจทางกายภาพมี
นัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนน
การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความยากง่ายของงานเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทาง
กายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานในอาชีพนักเขียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	6.47	1.84	3.52	6.40**
ความคลาดเคลื่อน	119.12	216.90	0.55	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	0.06	1	0.06	0.13
ความคลาดเคลื่อน	54.48	119	0.46	
A X B	2.51	2	1.26	3.23*
ความคลาดเคลื่อน	92.07	238	0.39	

* $p < .05$, ** $p < .01$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุ
ของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานในอาชีพนักเขียนในระดับความตั้งใจทาง
กายภาพสูง ปานกลางและต่ำเป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.36$) ได้
รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจ
ทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.23$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีความตั้งใจ
ทางกายภาพต่ำ ($M = 4.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ผู้ที่มีความตั้งใจทาง
กายภาพปานกลาง ($M = 4.23$) และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 4.13$) ได้รับการ
อนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ดังปรากฏในตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ สำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและ ต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักเขียน

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.36		0.13*	0.23**
ปานกลาง	4.23			0.10
ต่ำ	4.13			

* $p < .05$, ** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ สำเร็จไปที่โชคใน อาชีพนักวิจัย ดังเสนอในตารางที่ 22 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.51, 179.24) = 28.06, p < .001$ ในขณะที่ผลหลัก ของเพศผู้ถูกประเมินไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกาย ภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผลหลักของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมาน สาเหตุของความ สำเร็จไปที่โชคเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 22

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคในอาชีพนักวิจัย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	58.46	1.51	38.72	28.06***
ความคลาดเคลื่อน	247.04	179.24	1.38	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	0.09	1	0.09	0.10
ความคลาดเคลื่อน	107.08	119	0.90	
A X B	1.46	1.91	0.76	1.52
ความคลาดเคลื่อน	113.37	227.07	0.50	

*** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคในอาชีพนักวิจัยในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ เป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.18$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 3.83$) และต่ำ ($M = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 3.83$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 3.49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 23

ตารางที่ 23

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปทีไรของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni ในอาชีพนักวิจัย

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.18		0.35***	0.69***
ปานกลาง	3.83			0.34***
ต่ำ	3.49			

*** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์ของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปทีไรในอาชีพนักเขียน ดังเสนอในตารางที่ 24 พบว่าผลหลัก (main effect) ของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า $F(1.75, 208.78) = 50.72, p < .001$ ในขณะที่ผลหลักของเพศผู้ถูกประเมินไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจทางกายภาพและเพศของผู้ถูกประเมิน และเนื่องจากผลหลักของความตั้งใจทางกายภาพมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปทีไรเป็นรายคู่ในระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกัน 3 ระดับคือสูง ปานกลาง และต่ำต่อไป

ตารางที่ 24

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำสองตัวแปรของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ไซคในอาชีพนักเขียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความตั้งใจ (A)	85.21	1.75	48.69	50.72***
ความคลาดเคลื่อน	200.21	208.78	0.96	
เพศของผู้ถูกประเมิน (B)	0.80	1	0.80	1.36
ความคลาดเคลื่อน	70.20	119	0.59	
A X B	2.47	2	1.24	2.82
ความคลาดเคลื่อน	105.79	238	0.44	

** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ไซคในอาชีพนักเขียนในระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ เป็นรายคู่ พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ($M = 4.30$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ไซคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 3.84$) และต่ำ ($M = 3.46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 3.84$) ได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ไซคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ($M = 3.46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตารางที่ 25

ตารางที่ 25

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการอนุมานสาเหตุของความ
สำเร็จไปที่ไซคของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ โดยวิธีของ Bonferroni
ในอาชีพนักเขียน

ระดับความตั้งใจ	M	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	4.30		0.46***	0.84***
ปานกลาง	3.84			0.38***
ต่ำ	3.46			

*** $p < .001$

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยของแต่ละสมมติฐานดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26

ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการวิจัย
1. $H_s > M_s > L_s$ 1.1. นักวิจัย 1.2. นักเขียน	สนับสนุน: $H_s > M_s > L_s$ สนับสนุน: $H_s > M_s > L_s$
2. $m_s > f_s$ 1.1. นักวิจัย 1.2. นักเขียน	ไม่สนับสนุน: $m_s < f_s$ ไม่สนับสนุน: $m_s \approx f_s$
3. $H_a > M_a > L_a$ 3.1. นักวิจัย 3.2. นักเขียน	สนับสนุนบางส่วน: $H_a \approx M_a, H_a \& M_a > L_a$ สนับสนุนบางส่วน: $H_a \approx M_a, H_a \& M_a > L_a$
4. $m_a > f_a$ 4.1. นักวิจัย 4.2. นักเขียน	ไม่สนับสนุน: $m_a < f_a$ ไม่สนับสนุน: $m_a \approx f_a$

หมายเหตุ

H_s การประเมินความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง

M_s การประเมินความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง

L_s การประเมินความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ

m_s การประเมินความสามารถของเพศชาย

f_s การประเมินความสามารถของเพศหญิง

H_a การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง

M_a การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลาง

L_a การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ

ma การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของเพศชาย

fa การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของเพศหญิง